

*
Κόττα, γῆνα τὸ Γενάρη,
καὶ παπὶ τὸν Ἀλωνάρη.

Ὁ Ἰανουάριος εἶναι ἡ καταλληλοτάτη ἐποχὴ
διὰ νὰ φάγη τις ὄρνιθας ἢ χῆνας, ἐν ᾧ διὰ τὰς
νήσσας ὁ Ἰούλιος. — Παραπλησίαι εἶναι καὶ ἡ ἀ-
κόλουθος :

* Ὄρνιθα τὸ Γενάρη,
κέφαλον τὸν Ἀλωνάρη.

Κέφαλος, ἰχθύς συνηθέστατος ἐν Ἑλλάδι, τοῦ
εἴδους τοῦ καλουμένου ἐπιστημονικῶς Mugil
cephalus.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Μὴ ἀστεύξῃσαι μετὰ τῆς συζύγου σου ἐπὶ ἀν-
τικειμένων δυναμένων νὰ προσβάλωσι τὴν φιλο-
τιμίαν τῆς, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι ταμιεύει αὕτη εἰς
τὴν καρδίαν τῆς πᾶσαν λέξιν ἣτις ἐξέρχεται
ἐκ τοῦ στόματός σου. Ποτὲ μὴ τῇ ἀναφέρῃς ἄλ-
λης γυναικὸς ἀρετὰς, ὅπως τῇ ἐνθυμήσῃς ἐδικὰ
τῆς σφάλματα. Μὴ τῇ προσάπτῃς ποτὲ ἀτομικὰ
τῆς ἐλαττώματα· διότι ἂν ἦνε εὐαίσθητος, τῇ
ἀνοίγεις πληγὴν δυσίατον. Μὴ ἀμελεῖς τὰς ὀφει-
λομένας εἰς τὴν σύζυγόν σου περιποιήσεις ἐνώ-
πιον ἄλλων, διότι τοῦτο προσβάλλει τὸ αἶσθη-
μα τῆς ἀξιοπρεπειᾶς τῆς, καὶ οὔτε σὲ σέβεται,
οὔτε σ' ἀγαπᾷ τότε ὅσον πρὶν. Μὴ τὴν ἐπι-
πλήτῃς ἐνώπιον τρίτου, διότι ἡ φιλοτιμία τῆς
δὲν θέλει τῇ ἐπιτρέπειν ἀναγνωρίσῃ τὸ λάθος
τῆς. Μὴν ὀμιλεῖς πρὸς τὴν γυναῖκά σου περὶ
τοῦ κάλλους καὶ τῶν μεγάλων πλεονεκτημάτων
ἄλλων γυναικῶν. Ἄν θέλῃς νὰ εὐρίσκῃς εὐχαρί-
στησιν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ σου, διάτρυθε τὰς ἐσπέ-
ρας σου ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ οἴκου σου. Ἄλλὰ
μὴ εἶσαι σκυθρωπὸς καὶ σιωπηλὸς εἰς τὸν οἶκόν
σου, ἀλλαχοῦ δὲ εὐθυμὸς καὶ ὀμιλητικὸς.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δυμά, υἱοῦ.

Α'

Παιδί, πουλάκι ἐπίασες τοῦ χάμπου εὐτυχισμένο,
καὶ σ' ἐπίασα ! * εἰς τὴν χαρὰ φωνάζεις τὴν τρελλή σου.
καὶ κλαίει τώρα 'ς τὸ κλουβί, τὸ μαυρὸ, σκλαδωμένο,
καὶ πέρνει τὸ παράπονον τραγοῦδι ἡ ψυχῆ σου. . .

* Ἀπὸ καιρὸ τὸ μάτιας 'στὴν ἀνθηρὴ φωλιά του,
καὶ τὴ φωνὴ του ἀκούεις ' ποῦ στῶγει παραδώσει,
Ἐξαπλωμένο, ἄφωνο, 'ς τὸ δένδρον ἀποκάτου,
Γιὰ νὰ μὴ τύχη καὶ σὲ 'δῇ καὶ τὴ σκλαβιά γλυτώσῃ. . .

* Ἄχ, τὸ πολὺ ὡς αὔριο θ' ἀκούσῃ τὸ λάλημά του·
καὶ γιὰ χαρὰ τόσο μικρὴ ἢ γνῶμη ἢ σκληρὴ σου,
καὶ μέσ' ἀκόμη 'ς τὸ κλουβί τοῦ κόφτης τὰ φτερά του,
Νὰ μὴ πετάξῃ ποῖδ' ἠγλά ἀπὸ τὴν κεφαλὴ σου !

Πῶς νὰ τὸ βλέπῃς ἡμπορεῖς ἀπελπισιὰ γεμάτο,
τὸ βᾶμφοσ του τ' ἀδύνατο 'ς τὸ σῦρμα νὰ 'ματώσῃ,
Νὰ τρέχῃ εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας ἐπάνω, κάτω,
Μὰ τέτοια ὀλιθερὴ φωνή; Αὐτὸ σὲ ξεφαντώνει ; . .

καὶ ὅμως τὸ μικρὸ κλουβί τὰ χέρια σου στολίζου.
Μὲ τοὺς παλῆρους καὶ πρώτους τοῦ συντρόφους, μὲ λουλούδια·
Μὰ ὅλ' αὐτὰ τοῦ λειθαδίου τ' ἀγέρι δὲν ἀξίζουν,
οὔτε 'σὲ λόγγου φύλλωμα τὰ βραδυνὰ τραγοῦδια.

Δὲ 'ξέρεις ὅτι προσευχὴ καὶ λειτουργιὰ καλοῦνε
τὸ λάλημα μικροῦ πουλιοῦ ποῦ φέρνει ὁ ἀγέρας;
Ἄχ, τὰ μικρά του ἀπὸ σὲ τὸν σκλάβο σου ζητοῦνε·
Γιὰ σὲν αὐτὸ εἶναι πουλί, ὅμως γι' αὐτὰ, πατέρας !

Πατέρες εἶν' καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τοὺς 'δικούς μας 'μοιάζου·
εἰς τὰ μικρά τους νὰ πετοῦν μαθίζου 'στὸν ἀγέρα,
Κάθε ἡμέρα ποῦ περνᾷ, τὸν Πλάττη νὰ δοξάζου,
καὶ μὲ τραγοῦδια συμβουλαῖς τοὺς δίδου νύχτα 'μέρα !

B'

καὶ κατεβαίνου τὴν αὐγὴ ἀπ' τῆ ζεστῆ φωλιά τους,
Νὰ 'βροῦν σπειράκι σιταρίου νὰ θρέψου τὰ μικρά τους·
Νὰ μεγαλώσου, νὰ γενῇ τὸ ἀπαλό τους χνοῦδι
Δυὸ ταξειδιάρικα φτερά, καὶ ἡ φωνὴ τραγοῦδι . . .

Κάθε πουλάκι ὁ Θεὸς τὸ εὐλογεῖ· τοῦ δίνει
τὸ σιταράκι ' ποῦ 'στὴ γῆ ὁ Θεοιστὴς ἀφίνει·
Γιὰ ὅλα ὁ καλὸς Θεὸς ἀπὸ 'ψηλά φροντίζει·
καὶ τὴν μικρότερη φωλιά μ' ἀγάπη τὴν στηρίζει !

* Ἐρρεῖς γιατί ὁ σκλάβος σου σὲ φεύγει καὶ φωνάζει,
Κ' ἔξαφνα γιατί στένεταί, προσέχει καὶ στενάζει ;
Ἄχ, τὰ μικρά του π' ἄφῃσε ἀκούει νὰ τοῦ λένε·
"Ἐλα πρὶν ἀποθάνουμε, πατέρα μου," καὶ κλαίει . . .

Κλεισμένο δὲν ἔμπορεῖ τροφὴ νὰ φέρῃ 'στὴ μητέρα,
Γιὰ νὰ τὰ θρέψῃ 'ς τὴν φωλιά ποῦ μένει νύχτα 'μέρα,
καὶ τὰ μικρά τῆς μ' ὅλη τῆς τῆ ζέσει δὲν θὰ ζήσου·
Τί κρίμα ν' ἀπελάνουε πριχοῦ νὰ κελαδήσου !

Παιδί, τὸ βόδο μύριζε μὰ 'πάνω μὴν ἀπλώνῃς,
καὶ τὸ πουλάκι ἀκούε χωρὶς νὰ τὸ σκλαδώνῃς !
Γιὰτὶ ἀπ' ὅλα μοναχὰ τὸ ἐδικὸ μας γέρι,
Κι' ὅταν χαιδεῖται μαλακὰ κακὸ νὰ κἀν' ἔρει . . .
Ἰανουάριος, τοῦ 1877.

ΑΧΙΑΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Αἱ ἀξιολογώταται ἀρεταὶ καὶ τὰ σπανιώ-
τατα πλεονεκτήματα οὐδεμίαν ἔχουσι χάριν,
μόλις φαίνονται, ἢ δυσκόλως ἐκτιμῶνται ἄνευ
τῆς ἐξωτερικῆς κομψότητος τῶν τρόπων καὶ τῆς
ἀρμοδίου πρὸς ἕκαστον συμπεριφορᾶς. Αὕτη συ-
σκιάζει ἐνίοτε πολλὰ ἐλαττώματα, ὁμοιάζει δὲ
κατὰ τοῦτο πρὸς χρύσωσιν, ἣτις καλύπτει ξύλα
καὶ λίθους καὶ εὐτελέστατα μέταλλα.

* * Οὐδεὶς ἀκαιρῶς σιωπήσας μετενόησεν, ἀ-
καιρῶς δὲ λαλήσαντες μετενόησαν πολυπληθεῖς.
Εὐκόλον μὲν εἶνε νὰ ἐξαγγείλῃ τις τὸ σιωπηθὲν,
ἀλλὰ τὸ ν' ἀναλάβῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἄπαξ ἐξέ-
φρασεν, ἀδύνατον.

* * Ἡ εὐθεῖα γραμμὴ δὲν εἶνε πάντοτε ἡ
συντομωτέρα. Ὁ Καθούρ ὠδήγησεν εἰς Ῥώμην
τὸ Πεδεμόντιον διὰ τῆς Κρμαίας.

* * Ὅπου ὁ λαὸς εἶνε ἀπαθὴς, ἐκεῖ αἱ κυβερ-
νήσεις εἶνε διεφθαρμένα.

Ἀρχαῖός τις ἐδογματίσει, λέγων· Δύο εἶνε τὰ
ἐναντιώτατα πρὸς εὐβουλίαν· τάχος τε καὶ ὀργή.